

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΟΥ

ΜΕΣ' στὸ κλουβί μου ἔκλεισα κανάρι ζηλευτὸ
Ποῦ μέρα νύχτα ἀδιάκοπα νὰ κελαδῇ δὲν παύει,
Ποῦ τὸ γλυκὸ τραγοῦδι του—τραγοῦδι διαλεχτὸ—
Οὐράνιους πόθους κ' ἡμερὺς μέσ' στήν καρδιά μου ἀνάδει.

Καὶ τὸ λατρεῦω, τ' ἀγαπῶ μὲ αἶσθημα βαθύ
Μὰ τὴν ἀγάπη μου ποτέ δὲν θὰ τοῦ φανερώσω...
—Ποιὸς ξέρει ὅταν τοῦ τὸ 'πῶ, ἂν δὲν μοῦ βουθαθῇ;
Ποιὸς ξέρει ὅταν τοῦ τὸ 'πῶ, ἂν δὲν τὸ μετανοιώσω;

Μέσ' στήν καρδιά μου ἔκλεισα ἀγάπη ἀληθινὴ
Γιὰ ἰὰ μικροῦλα μάγισσα, γιὰ μιὰ γαλανομάτα,
Ποῦ μοῦ γλυκαίνει τὴν ζωὴ μπροστά μου σὰν φανῇ
Μονάχα μὲ δυὸ λόγια τῆς ἀξέγνοιαστα, δροσάτα.

Καὶ τὴν λατρεῦω μυστικά, τὴν ἀγαπῶ πολὺ,
Μὰ τὴν ἀγάπη μου ποτέ δὲν θὰ τῆς φανερώσω...
—Ποιὸς ξέρει ὅταν τῆς τὸ 'πῶ, ἂν πλεῖο θὰ μοῦ 'μιλῇ;
Ποιὸς ξέρει ὅταν τῆς τὸ 'πῶ, ἂν δὲν τὸ μετανοιώσω;